

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλεῖφι Βιλλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπαυί τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εἰρίσκονται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἀπαυί τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Συνδρομὴ ἔτησια προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ.8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς δεκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐ-
θύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία
Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα
δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέ-
φονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ
δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀπο-
στελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς
Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν
ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμ-
ματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκ-
τύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΡΟΪΚΤΕΝΑ

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν. — Ἡ ἀπογοήτευσίς τοῦ Μπάριπα Σπύρου (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Λαχανᾶ). — Τὸ Μπουμπούκι (ποίημα ὑπὸ κ. Μαρίας Δέδε). — Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνα τῆς Ρωσσίας καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ρωστικῆς φιλολογίας (ὑπὸ κ. Ἰουλίης Νέφσκη). — Ἡ αἰσθητικὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἀμυγδαλῆ. — Παιδικὸν Δελτίον (ὑπὸ κ. Μ. Ζαμπανέφσκη). — Ὁραιότης τῆς βασιλίσσης μας. — Γυναικεῖος κόσμος. — Ποικίλα — Περιεχόμενα τῆς ἱστορίας τῆς γυναικός. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Συμβουλή. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δύο συμπληροῦνται σήμερον ἔτη, ἀρ' ἧς ἐξεδόθη ἡ πρώτη ἐν Ἑλλάδι γυναικεῖα ἔφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν».

Εἰς ἀγῶνα, ὃν ἀπὸ τριακονταετίας ἤδη τόσαι γυναικεῖαι ἐξοχώτητες ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἐξυψώσεως τῆς γυναικός διεξάγουσι, εἰς ἀγῶνα ὑψωθέντα εἰς τὸ ὑπατον τῆς περιωπῆς αὐτοῦ στάδιον διὰ τῆς ἐν αὐτῷ συμμετοχῆς τριῶν βασιλισσῶν, οἶαι ἡ Βασίλισσα τῆς Σερβίας Νιθαλία ἡ διευθύνουσα γυναικεῖαν ἔφημερίδα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον κ. Τένερ, ἡ Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάμεν Σίλβα καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς βασιλίσσης τοῦ Βελγίου Μαρίας—Ἐρριέττης, πριγκίπισσα Κλημεντίνα, ἡ αὐτοπροσώπως ἐν Βελγίῳ διευθύνουσα τὴν «Ἐφημερίδα τῶν δεσποινίδων» εἰς τοιοῦτον ἐπιμοχθον καὶ ὑψηλὸν ἀγῶνα ἀπετολμήσαμεν καὶ ἡμεῖς αἱ ἐλάχισται νὰ κατέλωμεν.

Ἀψηφίσασαι δὲ τὰς παρ' ἡμῖν ἐπικρατησάσας περὶ γυναικός προλήψεις, ἀψηφίσασαι τοὺς κινδύνους, οὓς πᾶς δημοσιογράφος κέκληται νὰ ἀντιμετωπίσῃ, ἀπεδύθημεν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἀνυψώσεως τῆς γυναικός ἀγῶνα, ὃν μετ'

ἀκαταπτώτου θάρρους κατὰ τὸ διετὲς τοῦτο διάστημα διεξ-
ηγάγομεν.

Τὸ φύλλον ἡμῶν ἕνα ἐπεδίωξε ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ σκοπόν. Νὰ ἀποσπᾷ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἀνιερὰν ψευδεπίδειξιν καὶ ἀπογοήτευσιν, ἣν δημιουργεῖ καὶ τῇ μᾶλλον ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεως εὐνοηθῆσῃ ὁ ἄεργος καὶ ἐν πολλοῖς ἄσκοπος βίος, εἰς ὃν αἱ προλήψεις καὶ αἱ ψευδοπολιτισμοῦ παραδόσεις κατεδίκασαν αὐτήν. Νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀξίαν τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς, ὡς σύζυγον, μητέρα καὶ πολίτιδα. Νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς πρὸς τὸν παρὰ τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ διεξαγόμενον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς γυναικείας προόδου καὶ διανοίξῃ αὐτῇ τὴν ὁδὸν τῆς εὐγενεοῦς δράσεως καὶ ἐνεργείας ἐν τῇ τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπολιτιστικῇ πορείᾳ. Νὰ γνωρίσῃ αὐτῇ τὰς μεγάλας καὶ εὐγενεῖς ψυχάς, αἵτινες διὰ τῆς μεγαλοφυίας ἢ διὰ τῶν ἀρετῶν τῶν ἐτίμησαν καὶ ἐδόξασαν τὴν ἱστορίαν τῆς, αἵτινες πρῶται ἀντετάχθησαν εἰς τὸν μέγρι τινὸς ἐπιβαλλόμενον τῇ γυναικί δουρικὸν βίον. Νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια καὶ τὰς βάσεις νέου βίου ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως ὁμοιωμένου, ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἀγιαζομένου, καὶ ὑπὸ τῆς εὐποιῆς ἐπιστραγιζομένου. Ἰδιαιτάτα δὲ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὸ ἔργον, ὃ θεὸς τε καὶ φύσις αὐτῇ ὤρισαν: τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης ἐν τε τῇ οἰκογενείᾳ, ἐν τῷ σχολείῳ καὶ ἐν τοῖς φιλανθρωπικοῖς ἀσύλοις.

Ἐδρεψε καρποὺς γλυκυτάτους ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» κατὰ τὸ διετὲς τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς στάδιον. Οἱ γονεῖς οἱ ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν τέκνων τῶν πονοῦντες ὡς καὶ τὰ σωματεῖα τὰ κατανοοῦντα τὴν ὑψηλὴν εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσιν, ἔσπευσαν νὰ υἰοθετήσωσι πᾶσαν ἰδέαν, πᾶσαν συμβουλήν, πᾶσαν γνώμην ὑπ' αὐτῆς ἐκδηλωθεῖσαν, συζητηθεῖσαν καὶ ὀρίμως βασιανισθεῖσαν.

Ἀγωνιζομένη τὸν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἀγῶνα, ἐν ᾧ τόσους ἐν-
θέρμους ὁπαδοὺς καὶ ὑποστηρικτὰς εὗρεν, ἡ «Ἐφημερίς τῶν
Κυριῶν» δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ καὶ ἀνάνδρους τινὰς κατ'
αὐτῆς ἐπιθέσεις, εἰς ἃς ἔγνω νὰ ἀντιτάξῃ περιφρονητικὴν
σιωπὴν.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» δὲν ἐξυπηρετεῖ συμφέροντα ἀ-
τόμων ἢ μερίδων, ἀλλὰ συμφέροντα σύμπαντος τοῦ γυναικείου
φύλου. Τοὺς κρυπτομένους πλὴν γνωστὸς ὕβριστὰς καὶ ἀντιπά-
λους αὐτῆς ἐν τῇ δικαίᾳ διεκδικήσει τῶν γυναικείων δικαιο-
μάτων καὶ τῆς γυναικείας προόδου θεωρεῖ ὡς ἀνθρώπους μὴ σε-
βομένους τὴν γυναῖκα, οὔτε ὡς ἰδιοκτησίαν ξένου, οὔτε ὡς
ἰδίαν, οὔτε ὡς κόρην, ἀδελφὴν ἢ μητέρα, πολλῶ δ' ἤττον ὡς
ἀντιτάσσουσιν φραγμὸν εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς ἰδιοτελείας των.

Τοιοῦτοι ἔχθροὶ δὲν τὴν προοῦσι! Ὄταν μάλιστα συναρω-
γῶς ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῆς ἔχῃ αὐτὸ τὸ γυναικεῖον φύλον, ὅπερ
ἀποτελεῖ τὸν ἡμίσην τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους πληθυσμὸν, ὡς
καὶ πάντας τοὺς σοφοὺς, λογίους καὶ σεβαστοὺς ἀνδρας ἐν τε
τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ μὴ Ἑλλάδι, ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ πεπολι-
τισμένη Ἑυρώπῃ.

Τούτοις δὲ καὶ ἐκείναις ἐκφράζουσα δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμο-
σύνην τῆς ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ὑπόσχεται διὰ τὸ ἀπο σή-
μερον ἀρχόμενον τρίτον αὐτῆς ἔτος νὰ διπλασιάσῃ τὸν ζῆλον
καὶ τοὺς αγῶνας τῆς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ πόθου παντὸς φιλοπροό-
δου καὶ ἐνίσχυσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ εὐγενεῖ τῆς προόδου καὶ
τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ σταδιοδρομίᾳ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πλὴν τῶν τακτικῶν μέχρι τοῦδε
κ.κ. συνεργατιδῶν αὐτῆς, τῶν μετὰ τόσου ζήλου ἐργαζομέ-
νων εἰς διαμόρφωσιν τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἐξασφάλισε
τὴν συνεργασίαν πολλῶν μὲν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερι-
κῷ λογίων Ἑλληνίδων ὡς καὶ γνωστῶν κυριῶν ἐν τῇ νεωτέρᾳ
Εὐρωπαϊκῇ φιλολογίᾳ. Αἱ τελευταῖαι αὗται διευθύνουσι δοκι-
μώτατα ἐπὶ σειρᾷ ἐτῶν διάφορα γυναικεῖα περιοδικὰ ἐν
Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ρωσίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Βελγίῳ.

Ἡ διευθύνσις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἀντεπιστέλ-
λον τυγχάνουσα μέλος τῶν ἀνωθι Ἐφημερίδων καὶ Περιоди-
κῶν καὶ τακτικῆς συνεργάτις τῶν πλείστων τούτων, κατάρ-
θωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξ ὑπαμοιβῆς συνεργασίαν των, δι' ἧς
ἐνήμερος ἔσται ἡ Ἑλληνὶς ἀναγνώστρια εἰς πάντα τὰ ἀφο-
ρῶντα εἰς τὴν πορείαν τῆς οἰκογενειακῆς, φιλολογικῆς, κοινω-
νικῆς καὶ πολιτικῆς δράσεως τῆς γυναικὸς παρὰ τῇ πεπολι-
τισμένη Ἑυρώπῃ.

Τὴν ἑλλειψὶν δὲ συστηματικῆς καλλιτεχνικῆς καὶ καλλι-
σθητικῆς μορφώσεως διὰ τὴν γυναῖκα θεωροῦσα ἐπιβλαβεστά-
την, ἀναλαμβάνει ἐν ἰδίᾳ αὐτῆς στήλῃ ἀναπληρῶσθαι ταύτην
διὰ καλλιτεχνικῶν καὶ καλλισθητικῶν μελετῶν, σχετιζομένων
πάντοτε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὸν κύκλον αὐτῆς ἀναγομέ-
νων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θέλει παρέχει εἰκόνα ἢ σχεδια-
γράμμά τι ἀναγόμενον εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς ταύτας μελέ-
τας ἢ καὶ σχεδίων τι ἐργοχειροῦ ἢ εἰκόνα διασήμου γυναικὸς
ἐπινοητῆρας ἢ ἐφευρέτιδος αὐτοῦ, ἢ ἐξόχου ἐν τῇ φιλολογίᾳ
καὶ τοῖς γράμμασι.

Τὰ ἄνθη, οἱ καλοὶ οὗτοι σύντροφοὶ καὶ φίλοι τῆς γυναικὸς
θέλουσιν ἐν ἐκτάσει μελετηθῆν ἐν ἰδίαις μελέταις, κόσμος δ'
ἄγνωστος, θεῖος, πλήρης ποιήσεως καὶ μαγείας θέλει ἀποκα-

ληφθῆν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐκστατικῆς νεανίδος, τῆς ἀδελ-
φῆς ταύτης τῶν ἀνθέων, τῆς ζωογονούσης διὰ τοῦ ἀρώματος
τῆς τὴν πατρικὴν ἔστιαν.

Τὰ ἄνθη, ἡ ποίησις καὶ ἡ καλλιτεχνία δὲν θὰ μᾶς κά-
μωσι νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ζῶμεν εἰς αἰῶνα πρακτικόν. Ὅτι
ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ ἡ ἀρετὴ εὐρίσκειται ἐν ἀδικλείπτῳ δια-
μάχῃ μετὰ τῆς κακίας, ὅτι ταύτης ἡ ἀσθενὴς γυνὴ κέκλη-
ται νὰ ἐπικρατήσῃ, ὅτι συνεπῶς πᾶσα κοινωνικὴ καὶ θρησκευ-
τικὴ μελέτη ἐπιρῶννυσι τὸ θάρρος αὐτῆς ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς
ἀρετῆς καὶ κατὰ τῆς κακίας καλῶ καὶ ἐπιμύχῳ ἀγῶνι.

Δὲν λησμονοῦμεν πρὸς τούτοις ὅτι πολλὰ τῶν ἀγνωστῶν
μας εἶναι μητέρες καὶ ὅτι τὸ παιδικὸν δελεῖται ἀποβαίνει
αὐταῖς ἀπαραίτητος μελέτη διὰ τὴν σωματικὴν καὶ πνευμα-
τικὴν τῶν μικρῶν των ἀνάπτυξιν. Ὅτι εἶναι οἰκοδόμοι καὶ
καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν τόσῳ πρακτικῶν καὶ χρησίμων γνώ-
σεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκοδομοῦσης. Ὅτι
νέαι ἢ παρῆλικες εἶναι φιλόκαλοι καὶ απαιτοῦσι νὰ ὑποδο-
θῶνται ὑπὸ καταλλήλων τοῦ νεωτερισμοῦ ὁδηγιῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ
καὶ τῇ τῶν τέκνων αὐτῶν ἐνδυμασίᾳ ἢ καὶ τῇ τοῦ οἴκου δια-
σκευῇ. Ὅτι ἐν τέλει ἰδιαιτάτα πρὸς αὐτὰς ὡς τῶν ἐθνῶν
ἐκπολιτῆρας ἀνατίθεται ἡ εὐδαιμονία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΙΑ ΣΠΥΡΟΥ

Β.

Οὐχὶ ὑπὸ τὴν θαλερὰν ἀναδενδράδα, οὐχὶ ὑπὸ τὸν ἀστε-
ρόεντα οὐρανόν, οὐχὶ ἄθοντα καὶ γελῶντα, ἀλλ' ἐντὸς τῶν
τεσσάρων τοίχων τῆς τάξεώς του, συνεσφιγμένον μετὰ τῶν λοι-
πῶν συμμαθητῶν του ἐπὶ στενογῶρων θρανίων, ἐπανευρίσκο-
μεν τὸν μέλλοντα τῆς ἐπιστήμης Ἥλιον, τὸν μικρὸν Δῆμον.
Εἶναι ἤδη μαθητὴς τῆς Α'. τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου!
Δυστυχῶς αἱ προφητεῖαι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ πατρὸς του ἐφά-
νησαν ἐνωρίτατα διαψευδόμεναι. Οἱ βαθμοὶ του ἐν τῇ βαθμο-
λογίᾳ τοῦ πρώτου τριμήνου ἦσαν ἐγγύτατα τοῦ 0. Καὶ ὅμως
δὲν ἦτο ἀμελής ὁ ταλαίπωρος Δῆμος! Ὑπὸ τῶν φιλοδόξων
ἐμπνεύσεων τοῦ πατρὸς του κεντούμενος ἐδίδεκε καὶ αὐτὸς
πρὸς τὰ ἄνω. Καὶ αὐτὸς πολλὰκις εἶχεν ὄνειροπολήσει τὴν ἐλ-
κυστικὴν στολήν, τὸ γλαυκοφόρον πιλίκιον, καὶ τὸ αὐτάρεσκον
ἦθος τοῦ μαθητοῦ τοῦ Γυμνασίου. Καὶ ἐμελέτα, καὶ ἐμελέτα
καὶ ὡχρία κύπτων ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἐπὶ τῶν σελίδων τῶν
βιβλίων του, ζητῶν νὰ ἐξαγάγῃ νόημα ἀπὸ τῶν πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του ἀκατάληπτων λέξεων μετὰ μείζονος προσπα-
θείας ἢ ὁ Champollion ἀπὸ τῶν ἱερογλυφικῶν σημάτων.
Εἶχε δύσκολον τὴν ἀντίληψιν καὶ συγχρόνως ἀσθενῆ τὴν μνή-
μην. Ὁ Ribot ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ Héredité psychologique
λέγει, ὅτι τὰ παιδιά τῶν ἐξημερουμένων διὰ τῶν ἀγῶνων τῶν
ἐκπολιτιστῶν, ἀγρίων φυλῶν, μέχρις ὀρισμένης τινὸς ἡλικίας
δεικνύουσι καταπληκτικὴν πρόσδοον περὶ τὴν μάθησιν, ἀλλ'
αἰφνης ἢ διανοητικῆ αὐτῶν ἰκανότης φαίνεται καταπίπτουσα,
ἢ περαιτέρω ἐξέλιξις τῶν δυνάμεων τοῦ ἐγκεφάλου των στα-
ματᾷ καὶ καθίστανται ἀνεπίδεκτα μείζονος πνευματικῆς ἀνα-
πτύξεως. Τοιοῦτόν τι συνέβη φαίνεται καὶ εἰς τὸν μικρὸν μας
ἦρωα. Μέχρι τοῦ πτυχίου τοῦ δημοτικοῦ σχολείου εἶχε φθά-
σει τὸ maximum τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ, εὐφυΐας, ἐννοεῖται. με-

γαλοποιουμένης ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἐγωιστικῆς τοῦ πατρὸς του
στοργῆς.

Καὶ κάθηται τῶρα ὁ μικρὸς Δῆμος εἰς τὸ τελευταῖον τῶν
ἐδράνων, συσπειρωμένος εἰς γωνίαν τινά, κύπτων τὴν κεφα-
λὴν ὀπισθεν τῆς ράχους ὑψηλοῦ συμμαθητοῦ του, ὅπως δια-
φύγῃ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀρτι ἀφιχθέντος διδασκάλου, ὅπως δια-
λησμονηθῆ, εἰ δυνατόν, ἢ ὑπαρξίς του. Πλὴν φεῦ! ὁ Δῆμος
ὑπολογίζει ἄνευ τῆς τύχης· καὶ ἡ τύχη εἶναι ἐνίοτε ἀδυσώ-
πητος· ἡ χεὶρ τοῦ διδασκάλου σύρει κλῆρον καὶ ὁ κλῆρος φέ-
ρει τὸ ὄνομα ἐκείνου· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ τύχη ἐλάλησεν
ὀρισμένως, διότι ὁ κλῆρος ἐκεῖνος ἐγένετο ὁ ὀριστικὸς κλῆρος
τῆς ζωῆς τοῦ Δῆμου.

— Δημοσθένης Φακιδῆς, ἀνέγνωσεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Δῆμος ἐξῆλθεν ὑποτρέμων· ἐπρόκειτο νὰ εἴπῃ, τὸ μάθημα
τῆς Γραμματικῆς. Ἀλλ' ἐνῶ ἐπὶ ὥρας εἶχε μελετήσει τὸ μά-
θημα τοῦτο, μόλις κατόρθωσε ν' ἀπομνημονεύσῃ λέξεις τινὰς,
ἄνευ ἀντιλήψεως τῆς ἐννοίας. Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τοῦ δι-
δασκάλου τὴν ἐρώτησιν, ἤρχισε κατὰ τὸ σύστημα, τὸ τόσον
ὑπὸ τοῦ πατρὸς του θαυμάζομενον νὰ εἰπῇ, τὸ μῆρος —
Ὅταν δύο... δύο... δύο ἀπαλλήλων (τὸ βιβλίον του ἔγραφεν
ἀλλεπαλλήλων) λέξεων διε... διε... δια (ε) στῶτα φωνήεντα...
καὶ ἐδῶ σταματᾷ ἐπαναλαμβάνων ἐκ δευτέρου ὅλην τὴν φρά-
σιν, ἀναμένων νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ ἡ μνήμη του τὸ ἐπίλοιπον
τοῦ κανόνος καὶ μὴ ἐνθυμούμενος ἀκριβῶς παραλείπει λέξεις
τινὰς καὶ πάλιν ἐξακολουθεῖ, τοῦτο λέγεται... τοῦτο λέγεται...
(ἡ μνήμη καὶ πάλιν ἀπιστεῖ) λέγεται... συναλοισφὶ τοῦ ψιθυρί-
ζει εἰς εὐσπλαχνὸς συμμαθητῆς του... ἀλοισφὶ τελειώνει ἐν
θριάμβῳ ὁ Δημοσθένης, δραττόμενος τῆς κακῶς ἀκουσθείσης
λέξεως, ὡς ὁ ναυαγὸς τῆς σανίδος.

Ὁ διδάσκαλος, ὅστις τέως τὸν προσέβλεπε κινῶν ἀποδοκι-
μαστικῶς τὴν κεφαλὴν, ἐκρήγνυται εἰς ὀργίλας ἐκφράσεις καὶ
ἀποστέλλει τὸν ἀτυχῆ Δῆμον εἰς τὴν θέσιν του, συνοδεύων
αὐτὸν μετὰ παντοίων κοσμητικῶν ἐπιθέτων. Ὁ ταλαίπωρος
παῖς μὲ κλονούμενον βῆμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν γωνίαν αὐτοῦ,
συσπειροῦται, κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος διὰ νὰ μὴ
βλέπῃ τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τοὺς ἀσπλάγ-
χνους καγχασημοὺς τῶν συμμαθητῶν του. Θερμὰ δάκρυα ἀνα-
βλύξουσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ ἀποτέ-
λεσμα τῶν κόπων! Βαθμηδὸν ἡ τάξις ἀποκαθίσταται εἰς
τὴν παράδοσιν, ἄλλος μαθητὴς εὐτυχέστερος αὐτοῦ ἐξακολου-
θεῖ τὸ μάθημα, καὶ ὁ Δῆμος συγκρατῶν τοὺς λυγμούς του βυ-
θίζεται εἰς λογισμούς. Ὁ ψυχρὸς ἀνεμος τοῦ Δεκεμβρίου συ-
ρίζει διὰ μέσου τῶν ρωγμῶν τοῦ παρὰ τὸ πλευρὸν του παρα-
θύρου, ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς πιεζει δι' ὅλου τοῦ βάρους του τὴν
ψυχὴν τοῦ παιδίου. Τὸ ὀδυρτὸν συναίσθημα τοῦ ψύχους καὶ
τῆς μελαγχολίας δι' ἀντιθέτου συνειρμῶ σκέψων μεταφέρει
αὐτὸν νοερώς εἰς τὸν πατρικὸν του οἰκίσκον. Πόσῳ ἥσυχος,
πόσῳ θερμὸς ἐκάθητο ἄλλοτε παρὰ τὸ ζωηρὸν πῦρ τῆς πατρι-
κῆς ἔστιας! τὸν ἐθέρμαινε ἐκεῖ περισσότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ
πυρὸς ἢ στοργὴ τῶν φιλάτων του. Ἐδῶ πανταχοῦ ἐρρίγει,
εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὸ ἄξενον δωμάτιον, τὸ κενὸν καὶ ψυ-
χρὸν, ὅπερ παρεῖχεν ὁ ξενίζων αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ. Πανταχοῦ ρι-
γος καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Ψύχος καὶ ἄγονος
ἐργασία, καὶ ἑλλειψὶς πάσης συμπαθείας! Πολύ, πολὺ ἀκριβὰ
τοῦ ἐκόστιζεν ἡ μέλλουσα κατὰκτησις τοῦ πιλικίου τοῦ μα-

θητοῦ τοῦ Γυμνασίου. Ἀνήγειρε δειλῶς τὴν κεφαλὴν... ἀ-
λοισφὶ, ἀλοισφὶ τοῦ ἐψιθύρισαν κακεντρεχεῖς τινες συμμαθηταὶ
του... Ἀλλ' ὁ Δῆμος δὲν ἔστρεψε καὶ τὸ βλέμμα, δὲν ὠργί-
σθη, δὲν ἐδάκρυσεν. Εἶχεν ἤδη λάβει γενναίαν ἀπόφασιν.

Γ'.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τοῦ ἥρωός μας. Εἶναι
χειμῶν ἀκόμη, ἀλλὰ τερπνῶς ὁ ἥλιος διαγέει τὰς θαλπερὰς
αὐτοῦ ἀκτίνας παρέχων εἰς τὴν πλουσίως ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ
τῆς χιόνος ποτισθεῖσαν γῆν τὴν ἀναγκαίαν θερμότητα διὰ τὴν
πρόσδοον τῆς βλαστήσεως. Τα δένδρα εἶναι γυμνὰ φύλλον
ἀκόμη, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἀμυγδαλὴ ἐτόλμησεν ἔτι νὰ ἐκδιπλώσῃ
φιλαρέσκως τὰ λευκὰ αὐτῆς ἄνθη, ἀλλ' ἀντὶ τούτων πᾶσα γω-
νία τῆς γῆς ζωηρῶς πρασιρίζει, πᾶς λίθος φέρων ὀλίγον χροῦν
λαμβάνει τὸ χροῦμα τοῦ σμαράγδου καὶ διὰ μέσου ἔτι τῶν ξη-
ρῶν φρακτῶν τρυφεροὶ κλώνες ἀρτιζυῶν φυτῶν προσβάλλουσι
τὴν κορυφὴν αὐτῶν. Ὁ ἥλιος πλησιάζει εἰς τὸν μεσημβρινόν
καὶ ὁ μπάριμπα Σπύρος αἰσθανθεὶς νυγμούς πείνης εἰς τὸν γεν-
ναῖόν στόμαχόν του εἰσέρχεται εἰς τὸν οἰκίσκον του διὰ νὰ
φάγῃ μιά χαψιά ψωμί κατὰ τὴν ἐκφρασίαν του. Ἐκεῖ τὸν πε-
ριμένει λιτὴ, ἀλλὰ πλουσίως ἐφοδιασμένη τράπεζα. Ἡ ἀπό-
τομος ἐπιστροφή τοῦ υἱοῦ του ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχὴν,
ἡ ἐπίμονος ἀρνησις τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ, παρὰ πάντα τὰ μέσα
τῆς πειθοῦς καὶ τῆς βίας, ἄτινα μετεχειρίσθη, ἵνα τὸν πείσῃ
εἰς τοῦτο, ἡ αἰφνηδία καὶ ἀκατάληπτος ἀποστροφή τοῦ παι-
δίου πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰ σχολεῖα κατέρριψαν πᾶσαν ἐλ-
πίδα καὶ ἠράνισαν πᾶσαν γοητείαν ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ φι-
λοδόξου χωρικοῦ. Θὰ ἐγένετο λοιπὸν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀπλοῦς
γεωργός, ὡς αὐτός! Δὲν θὰ τὸν ἐβλεπεν, ὡς ὠνειροπόλοι, φέ-
ροντα κομψὴν ἐνδυμασίαν νεανίου ἀστοῦ, φέροντα χειρόκτια
καὶ μεταξίνους λαϊμοδέτας! Οὐδεὶς θὰ τὸν προσηγόρευε «Κύ-
ριε», ἀλλὰ θὰ νύξάνετο καὶ ὁ Δῆμος του, ὡς οἱ παῖδες τῶν
γειτόνων, σκάπτων, κλαδεύων, ἢ ἀροτριῶν! Ὅποια ἀπογοή-
τευσις! Καὶ τὸ χειρίστον πάντων, τὸ τέκνον τῶν τόσων ἐλπί-
δων ἀσμένως ἀπεδέχετο τὸν νέον τρόπον τῆς ζωῆς ἐκτελῶν
μετὰ χαρᾶς, προθυμίας καὶ ἐπιδειξίτικτος τὰς ἀναλόγως, βα-
ρείας ἀγροτικῆς ἐργασίας, ἃς ἐπέβαλλεν αὐτῷ, ὡς τιμωρίαν, ὁ
πατήρ.

— Καὶ ποῦνε τὸ παιδί; ἠρώτησεν ἡ σύζυγος τοῦ βλέπουσα
αὐτὸν μόνον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς ἐργασίας.

— Τὸν ἔστειλα νὰ ποτίσῃ τὰ ζῶ τὸν θεομπέκτη, ἀπάντη-
σεν ὀργίλως ὁ γέρον· ἀφοῦ δὲν ἠθέλε νὰ γείνη ἀφέντης, ἃς
γείνη σκαρτιάς καὶ δούλος.

— Δὲ θέτε νὰ μ' ἀκούσετε καὶ ἡμένα, ὑπέλαβεν ἡ μάμμη
μετὰ βραγχῆς φωνῆς· τὸ παιδί τῷπαθε ἀπὸ ἡμάτι· δὲν τὸ
θυμιάσατε μὲ λίγα λουλούδια πὸ τὸν πιτάσιο. Τὸ ἡματιά-
ξανε τὸ ἀγόρι μου, νὰ! ποῦ σὰς τὸ λέω.

— Νὰ τὸς ἔρχεται! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ τοῦ Δῆμου· καὶ
πράγματι ἠκούσθη ἡ φωνὴ του· ἐβάδιζε γοργῶς, καὶ ἐψάλλεν
εὐθύμως τὸ εὐνοούμενον ᾄσμα του, εὐτυχῆς καὶ εὐχαριστημέ-
νος μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐργασίας. Οὐδό-
λως ἐφαίνετο ὁ καλὸς Δῆμος θῦμα βασκανίας, ἐξέλεξε μόνον
τὴν ἀγαθὴν μερίδα καὶ εἰς τὸ πείσμα τοῦ μπάριμπα Σπύρου
ἐκέρδισεν ἢ Γεωργία δύο μέλλοντας ὕγιεις καὶ στιβαροὺς βρα-
χιόνας καὶ ἡ Ἐπιστήμη μετ' ἀνακουρίσεως ἴσως θὰ ἀριθμῆ
εἰς τὰς δέλτους τῆς μίαν ἀσχημότητα ὀλιγώτερον.

Βιρήνη Λαχανᾶ.

ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ

[Άλληγορία.]

“Ενα μπουμπούκι μιὰν ἀγγὴ βουλήθηκε τ’ ἀνοίξει,
 “Εξω στὸν κόσμο γιὰ τὰ βῆγῃ τὰ κάλλη του τὰ δείξει.
 «—Μάρνα, φωράζει, πῶς πῶθῶ, τὸν ἥλιο, τὴν ἡμέρα,
 Δὲρ ἡμπορῶ περὶ τὰ σταθῶ, κλεισμένο ἐδῶ πέρα!
 «—Μάρνα μου θέλω τὰ γεῶ, τριαντάφυλλο δροσάτο,
 Στὸν κόσμο μέσα τὰ γυρῶ, λουλοῦδι μυρωδάτο.»
 Σκῦβει τοῦ δίτ’ ἐνα φιλή, μάρνα τ’ ἀγαπημένη,
 «—“Ὅχι! μὴ βιάζεσαι πολὺ,» τοῦ λέγει ἡ καὺμένη.
 «—“Ὅχι! μαρνούλα δὲν ἔμπορῶ, μέσα ἐδῶ τὰ μέτω,
 Θέλω τ’ ἀνοίξω, λαχταρῶ, βαρέθηκα κλεισμέ, ο!»
 Καὶ τὸ παράκοιο παιδί, κάνει μιὰ χαραμίδα,
 Τὸν ἥλιο θέλει γιὰ τὰ δῆ ποῦ ρίχνει του μὲ ἀχτίδα.
 “Εξάρτα βλέπει μὲ χαρὰ, τὸν κόσμο καὶ θαυμάζει,
 Κυττάει πρώτη του φορὰ, χαρούμενο φωτάει.
 «—“ὦ! τί ὠρατά! τί καλά! ἡ φύσις πρᾶσιζέει
 “Ὁ οὐρανὸς γύρω γελᾷ κὶ ὄλο δροσὰ σκορπίζει!»
 Μὲ πρηφάνεια του πολλή, τὰ φύλλα του ξαπλώνει,
 Τὴν πλουμισμένη του στολή βλέπει καὶ καμαρώνει.
 Στολίδια γύρω του πολλα, κυτᾶ εὐτυχισμένο,
 Φορέματά του τὰ καλά, ἀγχορικά ντυμένο.
 «—“Ὅχι! παιδί μου, ὄχι μὴ! πρῶτ’ ἔραι θὰ κρυώσης
 Θὰ μαραθῆς σὲ μιὰ στιγμή καὶ θὰ τὸ μεταελώσης!
 «—Μεῖνε κρυμμένο χαμηλά, στὰ φύλλα, στὰ κλαδιά μου,
 Καὶ μὴν κυττάζεις στ’ ἀψηλά, γιατί κτυπᾷ ἡ καρδιά μου!
 «Κρύψου καρσίς μὴ σὲ ἰδῆ, μὲ φοιερὸ του βλέμμα,
 Καὶ κόψη σε, μικρὸ παιδί, ἀγαπητό μου θρέμμα»
 «—“Ἄσε με μάρνα τὰ χαρῶ, πουλιά ποῦ κελαιδοῦνε,
 Καὶ τὸ δροσάτ’ ἀπὸ νερό, τ’ ἀράγια ποῦ βοσκοῦνε»
 “Εκεῖνο βιάζεται τὰ βῆγῃ καὶ λόγια δὲν ἀκούει,
 Παράκλησι καὶ διαταγὴ τῆς μάρνας παρακοῦει.
 Βορῆας ἐφύσηξε μ’ ὄρη, ἀγέρι παγωμένο
 Καὶ τὸ μπουμπούκι στὴ στιγμή ἔγειρε μαραμένο!
 Λουλοῦδι ἐνα σὰν κὶ ἀπὸ κῆτος ἡ ζουμπουλάκι
 Ποῦ θὲ τὰ ροίχη προφαντό, θὰ ποισθῆ φαρμάκι!
 Βορῆας φυσάει, δὲν ἀργεῖ, τὰ φύλλα του παγώνει,
 Μαραίνεται πέφτει στὴν γῆ, κὶ ἀπρὰ τὸ μεταελώσει!
 Ἄθῆναι, τῆ 6ῃ Μαρτίου 1889.

Μαρία Λέδε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ Η Β΄ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Α.

Αικατερίνα ἡ μεγάλη ὑπῆρξε γυνὴ ἐν πᾶσι ὑπέροχος καὶ ἀξία θαυμασμοῦ. Δὲν ἐξετάζομεν αὐτὴν ἐνταῦθα ὡς κραταιὰν κυρίαρχον, ἀλλ’ οὔτε ὡς ἀναμορφώτριαν τοῦ Ῥωσικοῦ κράτους. Ἡ Αικατερίνα ὑπῆρξε γυνὴ τῶν γραμμάτων, δεινὴ φιλόλογος, δεινὴ συγγραφεῖς, εὐφυὴς δημοσιογράφος. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνων ἐπικρατούσων ἰδεῶν περὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως ἡ Αικατερίνα εἰργάσθη ἀκαμάτως πρὸς ἐπίτευξιν τοιαύτης παρὰ τῶ γυναικείῳ φύλῳ, τὸ ὅποιον προλήψεις βάρβαροι ἐκράτουν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν τῷ σκότει τῆς παχυλῆς ἀμαθείας.

Αὕτη ἴδρυσε πρώτη παρθεναγωγεῖα θηλέων, θεῖσα τὰς βάρβαιους γυναικείας ἐκπαιδεύσεως, ἧς καρποὶ ἐγένοντο ἡ καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν πολυμαθεῖα τῶν ρωσίδων γυναικῶν καὶ ἡ μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊῶν ὑπεροχὴ αὐτῶν ἐν τῇ πνευματικῇ ἀναπτύξει. Πλὴν τῶν παρθεναγωγείων, αἵτινα ἡ μεγάλη Αικατερίνα ἴδρυσε διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν θυγατέρων τοῦ λαοῦ, προσέθη καὶ εἰς σύστασιν παρθεναγωγείου εὐγενῶν ἐν τῇ μονῇ «Σμόλνα» ἀκριβῶς παρὰ τὰς πύλας τῆς Πετροπόλεως.

Τὰ συγγράμματα αὐτῆς ἐπεδίωκον πάντοτε σκοπὸν παιδαγωγικὸν ἢ φιλανθρωπικόν. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἐφημερίδος «Ὀλίγορ ἀπ’ ὄλα» ὅπερ ἐξεδίδετο ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ἀντανακλώσιν ὡς ἐν διαυγεί κατόπτρῳ αἱ ἰδέαι καὶ αἱ εὐγενεῖς τάσεις τῆς ἐξόχου γυναικός. Καὶ τοι δὲ τὸ φύλλον τοῦτο ἔφερε χαρακτῆρα σατυρικόν, οὐχ ἥττον ἀπαράβατοι ὄροι τοῦ προγράμματος, οὐς αὐτὴ ἡ Αικατερίνα ἐθέσπισεν ἦσαν οἱ ἐξῆς: α. Νὰ μὴ θεωρῶνται καὶ ὀνομαζῶνται κακίαι αἱ ἀνθρώπινοι ἀδυναμίαι. β. Νὰ μὴ ἐξέρχηται τις ποτὲ τῶν ἐρίων τῆς ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας. γ. Νὰ μὴ ἀπαίτη τις παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸ τέλειον. δ. Νὰ ζητῆ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν, ὅπως ἡ ἐπιεικῆς. Πλὴν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ἐξεδίδετο καὶ ἡ Σφῆζ. Ἀμφοτέρων τὴν ἔκδοσιν ἐγκατέλειπεν ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν συγγραφήν κοινωνικῶν μελετῶν, ἐξ ὧν βαθμηδὸν κατήρτισεν ὀλόκληρον σειρὰν κωμωδιῶν, αἵτινες ἔθικαν τὰς βάρβαιους τοῦ Ἑθνικοῦ ἐν Ρωσσίᾳ θεάτρου.

Ἡ Μεγάλῃ Αικατερίνᾳ ἐνωρίτατα κατενόησεν ὅτι ἡ μόρφωσις τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ ἐξήρτατο ἐκ τῆς συστάσεως Ῥωσικῆς σκηνῆς. Πρὸς θεραπείαν τῶν ἐλαττωμάτων, τῶν παθῶν ἢ κακιῶν τοῦ λαοῦ τούτου ἡ Αικατερίνα μετεβίβασθη μέθοδος ὁμοιοπαθητικῆς. Τεχνικώτατα καὶ μετὰ δεινότητος σατυρικῆς, ἦν καὶ αὐτὸς ὁ Μολιέρους ἤθελε ζηλώσει, ἡ Αικατερίνα ἐσατύρισε τὰς κακίας καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ τῆς, ἐξύψωσε δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα αὐτοῦ, ὥστε καὶ τὴν μάλλον χυδαίαν φύσιν ἐκαμπτε καὶ συνεκίνει ἐν τῇ πλοκῇ τῶν κωμωδιῶν τῆς καὶ τῇ ζωικροτάτῃ τῶν χαρακτήρων ἀπεικονίσει.

Τὸν λαόν τῆς ἐγνώρισε καλῶς ἡ ὑπέροχος αὕτη γυνὴ κατὰ τὸ ἀξιωματικόν ἐκεῖνο ταξιδίον τῆς ἀπὸ τὴν Κριμαίαν κατὰ τὸ ἔτος 1772. Ἐνταῦθα ἡ πανίσχυρος ἀνασσα ἐμελέτησε τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ, εἰσχωροῦσα ἀγνωστος εἰς τὴν καλύβην τοῦ τελευταίου μουζίκου καὶ δεξιῶς ἐμβαθύνουσα εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἔνθα ὡς κεκρυμμένους θησαυροὺς εὐκόλως ἀνεύρισκε μεγάλα προτερήματα χαρακτῆρος, κεκαλυμμένα ὑπὸ τὸν ἄξεστον τῆς βάρβαρότητος φλοιόν. Ὁ λαὸς μου εἶναι ὁ καλλίτερος λαὸς τοῦ κόσμου, ἔλεγεν ἡ Αικατερίνα ἐνθουσιώδης διὰ τὰς ἀρετὰς, ἧς ὁσημέρῃ ἀνεγνώριζεν ἐν τῷ Ῥωσικῷ λαῷ. Ὅχιζομαι δὲ τὰ κάμω ὅτι δύναμαι πρὸς διαγοητικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν. Καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόθεσιν τῆς.

Ἐὰν δὲ ὑπάρχη σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ Ἑθρικὸν Θεάτρον ἐὰν ὑπάρχη Ῥωσικὴ Φιλολογία φέρουσα ἰδίον χαρακτῆρα ὑπὸ κοινωνιολογικῆν, ἐθνικῆν καὶ πολιτικῆν ἔποψιν τοῦτο ἐφείλεται εἰς τὴν Μεγάλῃν Αικατερίναν.

Αὕτη πρώτη ἐχάραξε νέαν ὁδὸν ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ, ἀποσπασθεῖσα τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς καὶ ὑποχρεώσασα τοὺς συγχρόνους τῆς συγγραφεῖς νὰ τὴν μιμηθῶσι. Τοῦτο δὲν ση-

μαίνει ὅτι ἡ Αικατερίνα, ἡ ἐπιστήθιος τοῦ Βολταίρου φίλη, ἀπεστρέφετο τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν. Ἐλαβεν ἐκ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας ὅ,τι ἐκείνη εἶχε καλόν, ἀπετύπωσεν ὅμως ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ τὸ ἐθνικόν τοῦ λαοῦ τῆς πνεύμα μετὰ τῶν ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων του, ἀποσκορακίσασα ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς ρωσικῆς ἐν γένει φιλολογίας τὸν περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος κορυφωθέντα ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ αἰσθηματισμόν, πανουργίαν καὶ ἐπιτήδευσιν.

Τὰ ἅπαντα Αικατερίνης τῆς Μεγάλῆς συνίστανται ἀπὸ δέκα τέσσαρας κωμωδίας, ἐννέα μελοδράματα καὶ ἑπτὰ παροιμίας. Ἐνδεκα κωμωδίαί, ἐξ μελοδράματα καὶ πέντε παροιμίαι σώζονται μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ῥωσικὴν γλῶσσαν καίτοι τὰς παροιμίας τῆς συνέγραψεν ἀρχικῶς εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἄπαντα τὰ ἔργα αὐτῆς ἀνεβιβάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐκρίθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ κοινῶ μετ’ ἐνθουσιασμοῦ ἀκαταπύτου, οὐχὶ ὡς ἔργα τῆς αὐτοκρατείας, ἀλλ’ ὡς προϊόντα μεγαλοφυίας, καταλαβόντα ἐπίζηλον θέσιν ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Περιεργότατα δὲ εἶναι αἱ κρίσεις αὐτῆς τῆς Αικατερίνης ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς, ἧς ἐραυζόμεθα ἐκ τινος πρὸς τὸν Βολταίρον ἐπιστολῆς τῆς. «Ἡ συγγραφεὺς τῶν ἔργων αὐτῶν ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα» δὲν γνωρίζει τὴν θεατρικὴν τέχνην· συνεπῶς ἡ πλοκὴ τῶν ἔργων τῆς εἶναι ἀσθενής. Ὡς πρὸς τοὺς χαρακτῆρας ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Οἱ χαρακτῆρες ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπετυπώθησαν δὲ διὰ χειρὸς ἐδσταθοῦς. Ἐπὶ πλέον ὑπάρχουσι ἐγκατεσπαρμέναι ἐθνολογίαι ἀληθῶς κωμικαί, προκαλοῦσαι ἄπλετον γέλωτα. Οἱ ἠθικοὶ χαρακτῆρες εἶναι ἀγροί, ἀποπνεύστες τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀγρότητα τῆς ἀδόλου ψυχῆς τοῦ λαοῦ τῆς συγγραφῆς.»

Τὴν διεύθυνσιν τῆς σκηνῆς κατὰ τὰς γενικὰς δοκιμὰς τῶν ἔργων τῆς ἡ Αικατερίνα ἀνελάμβανεν αὐτοπροσώπως. Ἐν γένει δὲ πᾶσαι αἱ παραστάσεις διεξήγοντο ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς ἐπιτήρησιν. Πρὸς τοὺς παρατηροῦντας αὐτὴ ὅτι πολλοὺς ὑπὲρ τοῦ θεάτρου κατέβαλλε κόπους ἀπῆντα:

«Τὸ θεάτρον εἶναι τὸ σχολεῖον τοῦ ἔθνους. Ἀνάγκη ὅθεν νὰ διατελῆ ὑπὸ τὴν ἄμμεσον ἐπίβλεψιν μου. Εἶμαι ὁ ἡγήτωρ τοῦ σχολεῖου τούτου, διότι πρὸ παντός ἄλλου ὀφείλω νὰ δώσω λόγον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ ἥθη τοῦ λαοῦ μου.»

Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ.

Ἰουλίᾳ Νέφσκη.

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

«Τὸ ἄνθος εἶναι ἡ καλὴ τῆς πρώτης θυγάτηρ, τὸ γόητρον τῆς ἀνοίξεως, ἡ πηγὴ τῶν μύρων, ἡ χάρις τῆς παρθένου καὶ ὁ ἔρωσ τῶν παικτῶν» εἶπε ποῦ ὁ Σατωβριάνδος. Τὸ ἄνθος κατέχει ἐν τῇ πλάσει μεγάλῃν καὶ ὠραίαν θέσιν. Εἶναι ἡ ἐκδηλωσις θείου ἔρωτος, καὶ θείας ἀγαθότητος. Εἶναι ἀκτὶς θείας δόξης. Προορίσθη νὰ ἐξωραϊζῆ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ ἀνθρώπου διαμονὴν καὶ θαυμασίως ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν προορισμόν του. Καὶ ὁ ἀναισθητότερος τῶν ἀνθρώπων μένει ἐκθαμβὸς πρὸ ὠραίου καὶ μυστέριου ἄνθους, διότι τὸ μικρόν τοῦτο καὶ ἀσθενὲς πλάσμα θέλγει καὶ ζωογονεῖ διὸ τῶν σπουδαιωτάτων τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεων: τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ὄσφρησιν. Τίς δύναται νὰ μείνῃ ἀναισθητὸς εἰς τὰ γλυκὰ ἀρώματα, δι’ ὧν τὸ ἄνθος πλν-

ροῖ τὸν ἀέρα, ὃν μετὰ τῆς ἀπολύσεως ἀναπνέομεν κατὰ τὰς ἐαρινὰς πρώτας! Λουόμενον ὑπὸ τῆς μαργαριτωδούς πρώτης δρόσου, ἀνοίγει ζωηρῶς τὴν πολύχρωμον στεφάνην του πρὸς τὸ λάμπον τῆς ἡμέρας ἄστρον, ἵνα ἀπονεύμῃ τὴν ἐωθινὴν προσευχὴν του πρὸς τὸν Πλάστην τοῦ Ἰαντός!

Εὐρίσκετε τὰ ἄνθη, ἀνὰ πᾶν βῆμα σας, Κυρίαί μου, ἰδιαίτατα δὲ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους. Σὰς προσμειδίωσι χαρωπὰ καὶ μυροβόλα ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν καὶ τῶν κηπαρίων, διακοσμοῦσι τὰς αἰθούσας καὶ τὰ παρθενικά ἄσυλα σας. Ἐν ὠραίοις στεφάνοις ἀναρτῶνται ἀπὸ τῶν θυρῶν σας κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου ἡμέραν. Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πάππου σας πλουσία ἀνθοδέσμη διερμηνεύει τὰ αἰσθηματὰ σας, ὡς κατὰ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν ἄνθη κοσμοῦσι τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Ἐσταυρωμένου. Οὕτως ἡ θρησκεία ἐν τῇ ἐπισημοτέρᾳ τοῦ πένθους ἢ τῆς χαρᾶς ἐκδηλώσει ποιεῖται χρῆσιν τῶν μυροβόλων τούτων διερμηνέων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡ νέα νύμφη δύναται κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς νὰ προσέλθῃ πρὸ τοῦ ἱερέως πενιχρῶς ἐνδεδυμένη, οὐχὶ ὅμως καὶ μὴ φέρουσα στέφανον ἢ ἀνθοδέσμη ἐξ ἄνθεων. Μία βασίλισσα ἐν ταῖς ἐπισημοτέραις τοῦ βίου αὐτῆς στιγμαῖς δὲν ἀπαξιῶι νὰ καταστήσῃ κοινῶν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας τῆς ἐν ταπεινῶν ἄνθος.

Εἰς πάντα καιρὸν τὰ ἄνθη ἐσυμβολοποιῶν τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Ὁ ἐξ ἄνθεων στέφανος ὁ ἐν τοῖς ὄγκοις ὑπὸ ἀπλῶν ἀνθρώπων ἐπινοηθεὶς, ἀπ’ οὗ ἔσπευε τὰ μέτωπα τῶν θεῶν καὶ θεαινῶν τοῦ Ὀλύμπου, τῶν βασιλέων καὶ κραταιῶν τοῦ κόσμου μετηνέχθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν ἀστῶν καὶ ταῖς καλύβαις τῶν χωρικῶν, ἔνθα μεγάλη ἐγένετο χρῆσις καὶ καταχρησις αὐτῶν. Ἐορτὴ καὶ ἄνθη ἦτο συνώνυμόν τι. Ἐν τοῖς χοροῖς, ταῖς πανηγύρεσι καὶ τοῖς συμπόσιοις πᾶς κεκλημένος ἔφερε κατ’ ἐλάχιστον ὄρον τρεῖς στεφάνους.

Κατὰ τὸν Πλίνιον ἡ ἀνθοπώλις Γλυκερία, ἐρωμένη τοῦ ζωγράφου Παυσανίου, ἐπενόησε τὴν ἀρμονικὴν ἐν τοῖς χρώμασι καὶ ἀρώμασι σύζευξιν τῶν ἀνθέων. Ἡ κατασκευὴ τῶν στεφάνων, ἡ καὶ στεφανοπλοκὴ καλουμένη, ἐθεωρεῖτο μία τῶν σπουδαιοτάτων καὶ ἐπικερδιστάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλῆσι τεχνῶν, προαχθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς βαθμὸν τελειότητος.

Τὰ ἄνθη κατὰ σκληρὰν ἀντίθεσιν συμβολοποιοῦσι καὶ τὴν θλίψιν, στολιζόντα τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τάφους αὐτῶν. Ἄνθη λοιπόν! παντοῦ ἄνθη! Ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τῆς ὑστάτης ἡμῶν κατοικίας πλέκομεν συνεχῆ καὶ μακρὰν ἐξ ἄνθεων ἄλυσον. Ὑπάρχουσι ἄνθη διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ διὰ τὰ δάκρυα, διὰ τὸ ἄρωμα καὶ διὰ τὸ δηλητήριο, διὰ τὴν θρησκείαν καὶ διὰ τὸν κόσμον, διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ διὰ τοὺς μύθους. Συνέκριναν πολλοὶ τὰ ἄνθη πρὸς τὰ πτηνὰ. Ἐχουσιν ἄδικον. Τὸ πτηνὸν εἶναι φίλος φλύκρος, ἀδιάρκτος. Τὸ ἄνθος εἶναι ἀδελφὴ ἀφοσιωμένη, πιστὴ, ἧς τὸ ἄρωμα ὀμοιάζει καλὴν συμβουλήν, προῖον ψυχῆς ἀγαπώσης. Ἡ θεὰ τοῦ ἄνθους ἐξύψοι τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις μετέβαλλε τὴν γῆν εἰς κῆπον πρὸς τέρψιν καὶ ἀπόλαυσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Πλάστης ὤρισεν ἀκριβῶς τὸν χρόνον, καθ’ ὃν ἐν ἄνθος ἀναπτύσσει τὸ φύλλωμά του, ἄλλο ἀνθεῖ καὶ ἄλλο μαραίνειται. Διὰ τῆς διαδοχῆς ταύτης τὰ ἄνθη καθιστῶσιν ἡμᾶς κοινωνοὺς τῆς μαγικῆς ἑορτῆς τῶν συνισταμένης ὑπὸ νέων ἄλλε-

αλήλων διακόσμων εν κανονική διατάξει αλληλοδιαδεχομένων και άλλην εικόνα εν πάση νέα τῆς φύσεως ώρα αναπαριστώντων.

Αμυγδαλή.

Σύμβολον ἀκρατήτου ζωηρότητος ἡ ἀμυγδαλή ἀπαντᾷ πρῶτη εἰς τὴν πρώτην εὐθυμον τοῦ ἔαρος πρόσκλησιν. Οὐδὲν ἀνθηρότερον καὶ γραφικώτερον τοῦ ὠραίου τούτου δένδρου, ὅτε κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Μαρτίου ἡμέρας, περιβαλλόμενον τὸν ἀνθηρὸν χιτῶνα του βασιλεύει ἐν τῷ μέσῳ τῶν γυμνοφύλων τοῦ δάσους δένδρον.

Ποιητικώτατη εἶναι ἡ ἀρχή, ἣν ἡ μυθολογία ἀποδίδει εἰς τὴν πρωτότοκον τοῦ Μαρτίου θυγατέρα τὴν γλυκεῖαν ἀμυγδαλήν. Κατ' αὐτὴν ὁ Δημοφῶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεσέως καὶ τῆς Φαίδρας ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐρίσθη ὑπὸ τρομερᾶς τρικυμίας εἰς τὴν παραλίαν τῆς Θράκης, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ὠραία Φυλλίς. Ἡ νεκρὰ βασίλισσα ὑπεδέχθη τὸν πρίγκηπα, ἤρασθη αὐτοῦ καὶ ἐγένετο σύζυγός του. Ἀνακληθεὶς εἰς Ἀθήνας ὁ Δημοφῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Θεσέως, ὑπεσχέθη εἰς τὴν Φυλλίδα νὰ ἐπιστρέψῃ παρ' αὐτῆ μετὰ ἓνα ἀκριβῶς μῆνα. Κατὰ τὴν ἐρίσθεισαν τῆς ἐπανόδου ἡμέραν ἡ γλυκεῖα Φυλλίς μετέβη εἰς τὴν ἀκτὴν ἐννεά κατ' ἐπανάληψιν τροφᾶς. Ἀπελπισθεῖσα δ' ἐπὶ τέλους ἐπέσε νεκρὰ ὑπὸ λύπης ἐπὶ τῆς παραλίας. Αὐτοστιγμῆ ἀνεφύη ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης ὠραιοτάτη ἀμυγδαλή. Ὅτε δὲ μετὰ τρίμηνον ἀπουσίαν ὁ Δημοφῶν ἐπανῆλθε, προσέφερε θυσίαν ἐξιλιαστήριον πρὸ τοῦ ξηροῦ ἐλείνου δένδρου, ὅπερ περιέκλειε τὴν πιστὴν του Φυλλίδα. Τόσον ἀκμαῖον δ' ἐκείνη διετήρει ἔτι τὸν ἔρωτά του, ὥστε ἠνάγκασε τὸ περικλεῖον τὴν ψυχὴν τῆς δένδρον, μεθ' ὅλον τὸ ἐπικρατοῦν ἔτι ψῦχος νὰ ἀνθίσῃ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΒΛΑΒΗΨΕΙ ΜΗΤΡΙΚΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Διὰ τοῦ γάλακτος τῆς ὄρνιθος. Πῶς! ἀναφωνεῖτε μετ' ἐκπλήξεως. ἡ ὄρνις εἶναι θηλαστικόν; Ὅχι. Ἀλλὰ τὸ κίτρινον τοῦ νωποῦ ὄου τῆς ὄρνιθος εἶναι τὸ γάλα αὐτῆς. Περιέχει ἀπάσας τὰς θρεπτικὰς οὐσίας ἐν μεγίστῃ ποσότητι.

Ὡς ἐξ ἐπιστημονικῶν πειραμάτων ἀπεδείχθη μόνον τὸ γάλα τῆς ὄνου δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ μητρικὸν γάλα. Τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος περιέχον μεγάλην δόσιν τυρώδους ὕλης κουράζει ἐπιθλαβῶς τὸν στομάχον τῶν μικρῶν. Καὶ καὶ μὲν συγκιρνώσι τὸ γάλα τοῦτο μετ' ἀναλόγου ὕδατος, ἀλλὰ διὰ τοῦ συγκερασμοῦ τούτου ἐλαττοῦνται καὶ πάντα τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα τοῦ γάλακτος, τὰ τόσον ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μυῶν καὶ ὀστέων τοῦ παιδός.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῶν ἀτοπημάτων τούτων αἰ μὴ δυνάμεναι νὰ θρέψωσι τὸ μικρὸν διὰ γάλακτος ὄνου, ὅπερ τόσον σπανίως εὑρίσκει τις καὶ τόσον ἀκριβῶς πωλεῖται, ὀφείλουσι νὰ προτιμῶσι πάσης ἄλλης τροφῆς τὸ γάλα τῆς ὄρνιθος, ὅπερ κατασκευάζουσιν ὡς ἑξῆς:

Λαμβάνουσι 5—6 κρόκους ὠῶν ὠμοῦς καὶ 16 δρ. ζάχαριν, ἅτινα τρίβουσι καλῶς. Εἰς τοῦτο προσθέτουσι 35 δρ. χλιαροῦ ὕδατος, ἀναμιγνύουσαι πάντοτε, ἕως οὗ ἀποτελεσθῇ ὠραῖον καὶ γευστικὸν ποτόν, θρεπτικώτερον καὶ εὐπεπτότερον καὶ αὐτοῦ τὸ ὄνειον γάλακτος.

Μαρία Ζαμπανέφσκη ἱατρός.

Η ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΤΑΤΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΣ ΙΔΕΑ

Ἡ Βασίλισσά μας, ἡ γνησιωτάτη Ἑλληνὶς Βασίλισσά μας εἶναι ἡ πρώτη ἥτις ἐτίμησε τὸ ἔθνικόν τῆς Ἑλληνίδος ἔνδυμα, περιβλήθεισα αὐτὸ οὐχὶ κατὰ τὰς ἀπόκρεω, ὡς πράττουσιν αἱ ἀπόγονοι τῶν παλληκαριῶν καὶ ἠρώων τοῦ 21, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας τελετὰς τοῦ βίου τῆς. Τίνος ἡ καρδιά δὲν συνεκινήθη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἐδάκρυσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ διαδόχου, καθ' ἣν ἡ βασιλικὴ μήτηρ καὶ ἀδελφὴ αὐτοῦ παρέστησαν φέρουσαι τὸ ὠραῖον καὶ σεμνοπρεπὲς Ἑλληνικὸν ἔνδυμα!

Ἐν γένει δὲ συνεχέστατα ἡ βασίλισσά μας φέρει τὸ ὠραῖον ἔνδυμα καὶ εἰς τελετὰς καὶ εἰς ἐπισημοὺς ὑποδοχὰς, ἐλπίσασα μάτην, ὅτι τὸ βασιλικὸν αὐτῆς παράδειγμα ἤθελον ἐπὶ τέλους μιμηθῆ καὶ αἱ ἑλληνίδες ὑπῆκοοί τῆς. Ἀτυχῶς οἱ Παρισινοὶ συρμοὶ μᾶς ἔχουσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀπορροφήσει, ὥστε οὔτε τὸ εὐγενὲς τῆς ἀνάσσης ἡμῶν παράδειγμα ἠσπάσθημὲν, οὔτε τὴν γραφικότητα, χάριν καὶ μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔνδυματος κατηνοήσαμεν. Ἡναγκάσθη λοιπὸν ἡ γλυκεῖα καὶ καλὴ βασίλισσά μας νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως κατὰ τοὺς γάμους τούλάχιστον τοῦ διαδόχου αἱ κεκλημέναι Ἑλληνίδες φέρωσι τὴν Ἑθνικὴν περιβολήν. Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ταύτην ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι συμμορφωθῆ αἱ ἐνταῦθα κυραὶ καὶ δεσποινίδες. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἤδη πολλαὶ παρὰ πολλῶν ἐδόθησαν παραγγεῖλαι πρὸς κατασκευὴν Ἑλληνικῶν στολῶν, ὧν ἡ αἴγλη καὶ χάρις θέλει διπλασιάσει τὴν ἀνθηρότητα καὶ καλλονὴν τῶν ὠραίων τῆς πρωτεύουσας κυριῶν.

Τὸ θέαμα ἔσται γραφικώτατον. Φαντάσθητε τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῶν ἀνακτόρων αἰθούσας, πλουσιῶς φωταγωγημένας, ὑπὸ τὰ ἀπαστράπτοντα δὲ τῶν πολυελαίων φῶτα, ὑπὸ τοῖς μεθυστικωτάτους τῆς ὀρχήστρας ἤχους τὰς ὠραίας Ἑλληνίδας, ἀπαστραπτούσας ὑπὸ νεότητος καὶ καλλονῆς μὲ τοὺς ἀρχονοειδεῖς χρυσοφάντους πέπλους των, μὲ τὰ ἐκ χρυσοῦν νομισμάτων διαδήματά των, μὲ τὰς πλατεῖας περιχειρίδας, μὲ τὰς πολυποικιλτοὺς ἐσθητάς των. Θὰ εὐρεθῶσι τόσον ὠραιώτεραι μὲ τὰ χρυσαῖα αὐτὰ φορέματα, ὥστε θὰ εὐγνωμονῶσι πρὸς τὴν βασίλισσαν διὰ τὴν πατριωτικώτατην καὶ ὠραίαν ἰδέαν τῆς. Ἐν τῷ μέλλοντι δὲ θὰ συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῖν ὅ,τι συμβαίνει ἤδη ἐν Ρωσίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ. Πᾶσα Ἑλληνὶς θὰ κεντᾷ τὸ ἔθνικόν φόρεμά τῆς, ὅπερ θὰ φέρῃ πάντοτε κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς θὰ ἐπιθυμῆ νὰ φαίνεται ὠριστοτέρα καὶ γοητευτικώτερα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Πολλὰ τῶν Κυριῶν συνδρομητριῶν μας παραπονοῦνται, ὅτι μεθ' ὅλα τὰ φάρμακα ἅτινα μεταχειρίζονται πρὸς πρόληψιν τῆς πτώσεως τῶν τριγῶν τῆς κεφαλῆς, τὸ κακὸν ἐξακολουθεῖ, ἐπιτείνονμενον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Μεταξὺ ἄλλων αἰτιῶν τῆς πτώσεως τῶν τριγῶν σπουδαιοτάτη εἶναι καὶ ἡ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου ἀμέλεια περὶ τὴν διασκευὴν αὐτῶν καὶ τὴν ἐντὸς κεφαλοδέσμου προφύλαξιν. Δὲν ἐνοοῦμεν λέγουσαι κεφαλοδέσμον τὸ λευκὸν μανδύλιον, ὅπερ τόσον ἀσημίζει τὴν γυναῖκα. Ἀλλὰ τὰ χαριεστάτα ἐκεῖνα ἰδιόρρυθμα ἐκ βατίστης περικαλλύματα, ἅτινα καὶ προφυλάττουσι τὴν κόμην καὶ τὴν σπὴν χάριν προσδίδουσιν εἰς τὸ γυναικεῖον πρόσωπον. Μεταξὺ ἄλλων τοιούτων νεώτατον καὶ ἐπιχαριωτάτον δύναται νὰ θεωρηθῇ ρωσικὸν τι κάλυμμα, ὅπερ τόσον εὐκόλως πᾶσα κυρία δύναται νὰ συναρμολογήσῃ, λαμβάνουσα ἐν τριγῶνιν ἰσοπλευρον τεμάχιον βατίστης,

ἐπὶ τοῦ ὀποῦ ἐπιρράπτει τρίχαπτον ὀδοντωτόν. Σχηματίζει δὲ μεγάλην θηλήν, ἐν ὑπεκατοστόμετρον ὑπὸ τὸ τρίχαπτον καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς βατίστης, δι' ἣς περὰ σιρτήριον, ὅπερ συσφιγγόμενον δίδει εἰς τὸ ὕψωμα σχῆμα ἰδιαρρύθμου σκουφέτας. Ἀφοῦ δὲ τὸ σειρήτιον ρυθμισθῇ συμφῶνως πρὸς τὴν περιμετρον τῆς κεφαλῆς, ἐπιρράπτεται τῆς θηλῆς ταινία ἐρυθρὰ, ροδίνη ἢ οἷου δῆποτε ἄλλου χρώματος, σχηματίζουσα κόμβον ἐπὶ τοῦ προσθίου τῆς σκουφέτας μέρους. Τὸ νυκτικὸν τοῦτο κάλυμμα ἔχει τὴν χάριν, ὥστε καὶ τὸ πρόσωπον παρηγμακίας ἤδη γυναικὸς παριστᾷ νέον καὶ ἀνθηρὸν.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ νυκτικῶν δίδομεν καὶ σχέδιον νυκτερινοῦ ὑποκαμίσου ἐπίσης ρωσικοῦ συρμοῦ. Εἶδος κοιτωνίτου τῆς ἡμέρας, εὐρυτάτου κομπονημένου ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῶν κομβίων ἀντὶ κεντήκατος τρίχαπτον ἀγκιστρῶν (crochet) διὰ τῶν διανοιγμάτων τοῦ ὀποῦ περῶσι ταινίαν ὀμοιότροπον τῆς τοῦ κεφαλοδέσμου. Περιλαίμιον ὄρθον φέρων ἐπὶ ἐκατέρων τῶν προσθίων ἄκρων τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὄνματος καὶ ἐπ' αὐτοῦ, πεποικιλμένα διὰ γρομηκακίας κλωστῶν ὡς τὸ ἐπὶ τῶν περιλαίμιων τῶν στρατιωτῶν στοιχ. τοῦ τάγματος εἰς ὁ ἀνῆκουσι. Περικάρπια πλατέα, περατούμενα εἰς πλουσίας πτυχὰς, συκρατομένα διὰ λωρίδος δύο θακτύλων πλάτους, διὰ χροματιστῆς κλωστῆς πεποικιλμένης καὶ περιβαλλούσης τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΥΠΟ ΚΑΛΛΙΡΡΗΣ ΠΑΡΡΕΝ

(Συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Παλαιὰ διὰ τὴν ἑθνη: Εὐα ἡ πρώτη γυνή.— Ὁ Θεὸς παραχωρῶν ταῦτὰ δικαιώματα πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα.— Ἐπιρροὴ τῆς Εὐας ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, κατὰ τὴν γραφήν.— Ἀδὰ καὶ Τσίλλα σύζυγοι τοῦ Λεμέχ, νόμφαι τοῦ Κάιν.

Πατριάρχικὴ ἐποχὴ: Ἡ γυνὴ ὑπὸ ἠθικῆν καὶ κοινωνικὴν ἐποψίν δρᾶσι: αὐτῆς ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ.— Σάρα ἀνεψία καὶ σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ.— Περιπέται τῆς Σάρας.— Ἡ καλλονὴ αὐτῆς σώζει τὴν οἰκογένειάν τῆς ἀπὸ τὸν λοιμὸν.— Ἡ Σάρα σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ, μνηστή τοῦ Φαραῶ, καὶ μήτηρ τοῦ Μωϋσέως.— Ἡ Σάρα ἀνεψία τῆς Σάρρας καὶ μήτηρ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἀπομάκρυνσις τῆς Ἄγαρ ἐκ τῆς πατριαρχικῆς σκηνῆς τοῦ Ἀβραάμ. Ἐξορία αὐτῆς καὶ ἀπομάκρυνσις αὐτῆς εἰς Μίκκιν. Θάνατος τῆς Σάρρας.— Μνηστεία.— Γάμοι.— Ἡθὴ καὶ ἔθιμα.— Ρεβέκκα.— Γέννησις θυγατρὸς.— Γέννησις υἱοῦ.— Πολυγαμία.— Ραχὴλ καὶ Λεία.— Δίνα θυγάτηρ τῆς Λείας.

Η ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

Ἄκρα ἠσυχία βασιλεύει εἰς τὸ χωρίον. Ἡ νύξ διανύσασα τὴν ἀνά τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον περιόδειαν τῆς, ἐποιμάζεται νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν μυστηρίου τὴν φύσιν. Λεπτὴ χιών πίπτουσα ἀπὸ τῆς πρώας μονοτόνως καὶ μελαγχολικῶς κατεκάλυψε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, οὗς ἠδύνατό τις τὰ ἐκλάθῃ ὡς τόσους ἀργυροῦς βραχίονας ἐκτεινομένους εἰς παντοίας ἀνά τὸ ἄπειρον διευθύνσεις.

Τὸ χωρίον Β. παρὰ τὰς ὑπορείας τῆς ὑψηλοκορυφῆς Ἰδης ἐκτισμένον, ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1866. Εἰς μόνον οἰκίσκος ἀπομεικρωσμένος τῶν λοιπῶν ἐσώθη, κεκρυμμένος σχεδὸν ὀπισθεν δασυλείου ἐκ μεγαλοπρεπῶν πλατάνων. Πρὸ τοῦ οἰκίσκου τούτου νεκρὰ γυνὴ μὲ πρόσωπον ἠλιουκαῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς φλόγας ἐκπέμποντας, μὲ γυμνὸν βραχίονα ἐχέοντα εἰς τεμάχια διὰ πελέκους ἐξηραμένον κορμὸν δένδρου. Τὸ σῶμα τῆς ἔταλαντεύετο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ρυθμικῶς μετὰ τῆς αὐτῆς πάντε ὀρμῆς, μεθ' ἧς διηυθύνετο ἡ νευρώδης καὶ τιλλώδης χεὶρ τῆς κατὰ τοῦ ξύλου.

Ἐθνικὴ ἐποχὴ: Ἡ γυνὴ ὑπὸ πολιτικῆν ἐποψίν.— Νόμοι προστατεύοντες τὴν γυναῖκα.— Πατρικὴ ἐξουσία.— Μνηστεία.— Γάμος.— Ἡ ἐπταήμερος τελετὴ τῶν γάμων.— Ἡθὴ καὶ ἔθιμα.— Γάμοι μετ' ἄλλοφύλων.— Τὰ ἐπιθαλάμια.— Πολυγαμία.— Παράβασις τῶν συζυγικῶν καθηκόντων.— Ἀποδοχὴ τῆς γυναικὸς.— Διόσμοι γυναῖκες κατὰ τὴν ἔθνικὴν ἐποχὴν.— Μυριάμ καὶ Ἰωθάβεθ.— Ἡ διὰ τῆς γυναικὸς ὀωτιρία τῆς φυλῆς τοῦ Ἰσραήλ.— Θαρβὶς θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἀσύζυγος τοῦ Μωϋσέως.— Σεφώρα δ'. σύζυγος τοῦ Μωϋσέως.— Μιριάμ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως καὶ προφήτις.— Ἡ διὰ τῆς λήπρας τιμωρία αὐτῆς.— Θάνατος αὐτῆς.— Βαχάβ ἡρώς.— Ρούθ.— Δεῦρα προφήτις καὶ δικαστῆς.— Δαλιὰ ἐταῖρα καὶ προδότις τοῦ Σαμψῶν.— Ἄννα καὶ Πηνινὰ σύζυγοι τοῦ Ἐλκανᾶ.— Ἡ Ἄννα καὶ ὁ προφήτης Ἠλίας.— Ἡ Ἄννα ἡγήτορ τοῦ Σαμουὴλ καὶ προφήτις, ἀγγέλλουσα τὴν θριαμβευτικὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀφίξιν τοῦ Σωτήρος.— Ἄννα ἡ πρώτη προφήτις ἡ χαρακτηρίσασα τὴν ὑπὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου πρὸς τὸν χριστιανισμὸν μετάδασιν.— Μιχὰλ θυγάτηρ τοῦ Σαούλ καὶ σύζυγος τοῦ Δαυὶδ.— Μιχὰλ σώζουσα τὸν Δαυὶδ ἐκ βεβαίου θανάτου, εἰς ὃν κατεδίκασεν αὐτὸν ἐκ ζηλοτυπίας ὁ Σαούλ.— Ἀβγαὴλ σύζυγος τοῦ Ναβὰλ καὶ σώτειρα αὐτοῦ.— Μιχὰλ ἐγκαταλειπομένη χάριν τῆς Βηθσαβεί, συζύγου τοῦ Οὐρίου καὶ ἐρωμένης τοῦ Δαυὶδ.— Πολυγαμία τοῦ Δαυὶδ.— Βηθσαβεί νέα σύζυγος τοῦ Δαυὶδ.— Σολομῶν υἱὸς αὐτῆς καὶ διάδοχος τοῦ Δαυὶδ. Ναχαὴ σύζυγος τοῦ Σολομῶντος πρὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως αὐτοῦ.— Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας Σαβὰ ἐρωμένη τοῦ Σολομῶντος. Αἱ χιλιάσι σύζυγοι τοῦ Σολομῶντος. Αἱ 700 τούτων βασίλισσα. Ἄσμα ἄσματων.— Ἐκλυσις ἠθῶν περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Σολομῶντος. Διαίρεσις τοῦ Βασιλείου αὐτοῦ.

Πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς μετὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ βασιλείου τοῦ Σολομῶντος.— Ἡθὴ καὶ ἔθιμα.— Ἰεζάβελ σύζυγος τοῦ Ἀχαάβ. Τρομερὸς θάνατος αὐτῆς.— Ἀθαλία βασίλισσα τῆς φυλῆς Ἰούδα.— Ἀπάνθρωπος διαγωγὴ αὐτῆς.— Ἡ εἰς θάνατον καταδικητῆς.— Ἡ ἀκράτητος πολυτέλεια παραίτιος τῆς καταστροφῆς τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ.— Ἰδέαι καὶ κρίσεις ἐπὶ τοῦ βίου τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης.— Ἡ ὠραία Ἰουδίθ πλουσία χήρα τοῦ ἄρχοντος Μανασσὴ ἀπελευθερώνει τοὺς συμπολίτας τῆς ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ἀσσυρίων.— Ὑποταγὴ τῶν Ἰουδαίων εἰς τοὺς Πέρσας.— Βασθὴ καὶ Ἐσθήρ.— Ἡ μήτηρ τῶν Μακκαβαίων.

Εὐαγγελικὴ ἐποχὴ: Ἡ γυνὴ ὑπὸ ἠθικῆν, πολιτικῆν καὶ κοινωνικὴν ἐποψίν.— Μαρία μήτηρ τοῦ Χριστοῦ. Γέννησις, ἀνατροφή καὶ μνηστεία αὐτῆς.— Ἐλισάβετ.— Ὁ χριστιανισμὸς ἀναπτύσσων τὰ εὐγενῆ ἔθνη καὶ αἰσθητά τῆς γυναικὸς.— Ὁ χριστιανισμὸς χειραφετῶν τὴν γυναῖκα.— Ἀποστολὴ τῆς συζύγου κατὰ τὸν Χριστιανικὸν νόμον.— Μονογαμία.— Τροποποίησις τῶν

τὴν ὀρμὴν τῶν χερῶν τῆς διέκοψεν αἰφνης φωνὴ τις ἐκ τοῦ οἰκίσκου ἐρχομένη. «Φτάνει πλειά, Ἄννα. Μαζέψου μέσα καὶ μαντάλωσε τὴν πόρτα. Ἐσοτινίσασεν ὁ κύρις σου εἶναι μὲ τσι καπετάνιους στὸ βουνό. Οἱ Τούρκοι τριγυρίζουν τὸ χωριό, γιατί μυριστίκανε τοὺς χριστιανούς, πῶς εἶναι ἐδῶ κοντὰ κωνεμένοι.

Νά με, μάνα μου! Ἐρχομαι. Καὶ συναθροίσασα τὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐσκορπισμένα ξύλα, ἐσημάτισεν ἐξ αὐτῶν ἐν δέμα, ἐνηγκαλίσθη αὐτὸ καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Ἀπαλλαγεῖσα τοῦ φορτίου τῆς ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν, ἔριψε δύο τρία ξύλα ἐκ τῶν ἄρτι παρ' αὐτῆς εἰσκομισθέντων, ἡμικαθίσεν ἀνδιπλωθεῖσα ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς καὶ ἀπλόνουσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὴν ἐστίαν, εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τῆς: Καὶ τσι φοβῆσαι δά, μανάκι, τσι Τούρκους;

Δυὸ γυναῖκες μοναχῆς καὶ τέτοια ὦρα, εἶπεν ἡ ἐρουτιδωμένη γραῖα, στρέφουσα τὴν ἠλακᾶτην τῆς καὶ πεφοβισμένα ρίπτουσα πρὸς τὴν ὁδὸν βλέμματα.

Γυναῖκες! γυναῖκες! Ἡ Κρήτη, μάνα, δὲν ἔχει γυναῖκες κι' ἀντραῖς! ἔχει παλληκαροσύνη. Τὸ βλέπεις τὸ καρποφίλι τ' ἀφέντη μου, εἶπε λαμβάνουσα ἀνὰ χεῖρας ὄπλον ἀπὸ τινος καρπίου ἀνηρτημένον πῶσαις φοραῖς ὡς τῶρα τοῦ ἴδικα φωτιᾶ! Τὸ κακὸ εἶναι ποῦ πῆρεν ὁ γέρος τὸ σκύλο, κι' οἱ Τούρκοι μπορεῖ νὰ πλακώσουν χωρὶς νὰ τοῦς νοιώσωμε.

Ἄς τσι παλληκαροσύνας, εἶπεν ἡ μάνα. Ἐμένα τὰ πράματα δὲ μ' ἀρέσουν. Ἐμαχτήκαμε, καίκαμε, χάσαμε ὅ,τι εἴχαμε καὶ στὸ τέλος τίποτα δὲ θὰ γείνη! Σούπε ὁ γέρος τί ὦρα θὰ γυρίσῃ;

γαμηλιών ἡθῶν καὶ ἐθίμων. — Οὗς ὁ θεὸς ἔξευεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέσω. — Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτις. — Ἡ μήτηρ ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐποχῇ — Ἡ γῆρα ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. — Ἡ πενθερὰ τοῦ Πέτρου Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ γῆρα τοῦ Ναὺμ. — Μαρία ἡ Μαγδαληνή. — Ἡρωδίας καὶ Σαλόμη. — Μάρθα καὶ Μαρία. — Αἱ ἀκούθου τοῦ Ἰησοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Α. Σκύρον. Χειρόγραφα καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἀμφοτέρω. Ἡ περιγραφή γάμου χαριστάτη. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν. — Κον Α. Ζ. Ἰσμερλίαν. Δύο α'. τόμοι καὶ εἰς 6' χρυσοδεμένοι ἀποστέλλονται. Συνδρομητὰ διὰ νέον ἔτος ἐνεγράψαν. Μυρίας εὐχαριστίας γράφομεν. — Καν Αἰ. Γ. Θήραν. Αἱ κρεμασταὶ λυγνίαι εἶναι προωρισμέναι μόνον δι' ἐστιατόρια διὰ τὰς αἰθούσας ἀναρτᾶται πολυέλαιος ἡ τίποτε. — Καν Ε. Δ. Σμόρνην. Ἐλήφθη ὄχι πολὺ κατάλληλον. Οὐδέποτε φέρετε λευκὰ χειρόκτια τὴν ἡμέραν, πλὴν ἐὰν νομφευθῆτε ἡμέραν. Κεκλημένη εἰς γάμον τελοῦμενον ἐντὸς τῆς ἡμέρας φέρετε χειρόκτια ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ πῖλον λευκὸν ἢ ἀνοικτόν. — Καν Ε. Π. Φ. Ἀλεξάνδρειαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. — Κον Κ. Α. Κ. Τσατάλιαν. Ἀποστείλατε συνδρομὰς σας λήξαντος καὶ τρ. ἔ. εἰς 2 τοκομορίδια ἐκ φρ. χρ. 8 Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἢ εἰς χερτονόμισμα Ἐλλην. ἐκ φρ. χαρτ. 20 ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Μετὰ ταῦτα ἀποστέλλομεν ζητούμενα. — Καν. Μ. Π. Κυδωνίας Φύλλα ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τὰς 20. Σήμερον ἀποστέλλονται καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς. Τὰ λοιπὰ ἡμερολόγια διὰ τοῦ ἐντεῦθεν κατ' αὐτὰς ἀναχωροῦντος κ. Κ. — Καν Α. Κ. Ναυπακτοῦ. Ἐὰν τὸ παρὸν εἶναι ἀπελπιστικὸν διὰ τὸν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βίον, τὸ μέλλον ἔσται εὐελπι. Ὑπομονή! — Καν Α. Θ. Σύρον. Οὐδένα ὑπογροῦ ὁ συρμὸς νὰ φέρῃ κοσμήματα, πολὺ ὀλιγώτερον τὸν μὴ ἔχοντα. — Κον Σ. Φ. Θήβας. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. — Κον Ι. Χ. Δ. Μιτυλήνην. Σώματα 15 ἀπεστάλησαν. Προσεχῶς δὲ καὶ αἱ σχετικὰ ἀποδείξεις μετ' ἐπιστολῆς. Σὰς συγχάρουμεν διὰ τὴν δραστηριότητά σας. — Κον Κ. Κ. Κ. Πολίαν. Δὲν θεωροῦμεν τὸν συρμὸν ὡς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀνασχόλησιν τῆς γυναικός, καὶ μετὰ λύπης μας θὰ ἐνηχολούμεθα περισσύτερον ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ζητημάτων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἀληθῆ τῆς γυναικὸς μόρφωσιν. — Καν Χ. Ι. Θ. Χανία. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Τὴν κολακευτικωτάτην ἐπιστολὴν ὑμῶν δυσκολευόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν, ἵνα μὴ φανώμεν ἐγωίστριαι. Σὰς εὐγνωμονοῦμεν ὄχι ἥττον ἀπὸ ψυχῆς ὡς καὶ τὰς λοιπὰς εὐγενεῖς ἡμῶν συμπολίτιδας. Γράφομεν. — Κον Θ. Δ. Σμόρνην. Ἡμερολόγια α'. ἔτους ἀπεστάλησαν. — Κον Ι. Σ. Βερ-

διάνσαν. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ σεβαστοῦ φίλου κ. Γ. Κ. Μυρίας εὐχαριστίας γράφομεν. — Κον Ε. Δ. Πόρον. Εὐχαρίστως ἀποστέλλομεν τὴν εἰκόνα ἐὰν ἀποστείλητε γραμματόσιμον 20 λ. Ἐὰν ὄχι διατάξατε γνωστὸν σας, ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν εἰς τὸ γραφεῖον μας. — Καν Μ. Δ. Περαιᾶ. Νεῖαι συνδρομητῆραι ἐνεγράψαν. Ὁ χρυσοδεμένος τόμος εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἐὰν εὐαρεστήσῃ νὰ παραλάβητε αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον μας. — Κον Σ. Α. Θεσσαλονίκην. Ἀπεστάλησαν καὶ αὐτῆς 10 μετὰ βαρομέτρου καὶ 10 ἀπλά. — Καν Κ. Ι. Δ. Μωραλίων. Ἐδημοσιεύθη ἤδη ἡ συνταγὴ αὐτῆς γάρης σας ἐπαναλαμβάνομεν. Γεμίσατε πινάκιον ἀπὸ κατακαθίσματα καφῆ καὶ τοποθετήσατε αὐτὸ ὅπου ὑπάρχουσι μύρμικες, ἰδίᾳ πρὸς τὸ μέρος τῆς φωλεᾶς των. Πάραυτα ἐξολοθρεύονται. — Καλὴ οἰκοδομοποίη ἐν ταῦθ α'. Τὸ ποῦρὲν δὲν ἀνάγεται ποσὸς εἰς τὴν γαλλικὴν μαγειρικὴν. Οἱ πρόγονοί μας τὸ ἔτρωγον πρὸ 2 χιλ. ἐτῶν καὶ τὸ ἀνόμαζον ἔτινον, ὡς λέγει ὁ Ἀθηναῖος. Ἐκεῖνοι παρέλαβον τὴν μαγειρικὴν τῶν προγόνων μας, ἡμεῖς δὲ τὴν Τουρκικὴν. — Καν Τ. Α. Ἀδριανούπολιν. Εὐχαρίστως ἀποστέλλονται. — Κον Α. Μ. Ὀδησσόν. Νεῖα ἐνεγράφη εὐχαρίστως φύλλα ἀπεστάλησαν. — Κ. κ. Α. Σ. καὶ Ι. Α. Βικίτι-ελ-Σάμπ, Δ. Β. Σύρον, Π. Τσ. Αἰτωλικόν, Σ. Μ. Γκ. Ἰωάννιναν, Δ. Π. Τεργέστην, Δ. Θ. Λέρον, Ε. Ν. Διδυμότερον, Ε. Ι. Κ. Σκόπελον, Μ. Κρ. Πάρον, Α. Θ. Κ. Μασσαλίαν, Ι. Π. Φαγούς, Δ. Ν. Κάρρον, Α. Οἰ. Ἰερουσαλήμ, Ξ. Σ. Βιτώλια, Ε. Ν. Κ. Βέροιαν, Ἐλήφθησαν: εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται. Διατάξατε ὅπως ἐν ταῦθα παραδοθῶσιν αἱ σχετικὰ εἰκόνας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τοῦ δήγματος τῶν μελισσῶν. — Πλύνουσι τὸ δηγθὲν μέρος δι' ὕδατος, ἐνθ' διαλύουσιν ἄλας, ἀφοῦ προηγουμένως προσπαθήσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ κέντρον.

Μετὰ τοῦτο ἀλείψουσι τὸ μέρος ἐκεῖνο δι' ἐλαίου, λαβδάνου ἢ ἀμμωνίας καὶ προσδένουσι σφιγκτῶς. Ἐὰν οἱ πόνοι ἐπιμένωσι ἐπιθέτουσι κατάπλασμα μαλακτικόν, τὸ ὅποσον ἐπιχρίουσι διὰ λαβδάνου.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πατάταις παραγεμισαίς. — Λαμβάνετε στρουγγύλας καὶ μεγάλας πατάτας ἀνοίγετε, αὐτὰς χωρὶς νὰ κάμητε μεγάλην ὀπήν. Ἰδιαιτέρως καθουρτίζετε ὀλίγον κρόμμον, καρότα, πετροπέλινον, σκόροδον, πέπερι, ἄλας, σταφίδας, κουκουάρια καὶ γαλέταν κοπανισμένην, προσθέτετε δὲ καὶ ὀλίγην τομάτιαν. Διὰ τοῦ μίμματος τοῦτου γεμίζετε τὰς πατάτας, σκεπάζετε αὐτὰς διὰ τοῦ ἐκ τῶν ἄνω ἀφαιρέθέντος τεμαχίου, τοποθετεῖτε ἐντὸς ταψίου μὲ ἀνάλορον ἑλαίου καὶ τομάταν καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

Τὰ μεσάνυχτα, ἀπήνησεν ἡ κόρη ἀκρωμένη μετὰ προσοχῆς! Μετὰ μικρὸν δέ: Μάνα, ζάλα ἀκούω ὅτ'ο λειβάδι. Πρὶν δὲ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς ἡ θύρα ἐκρούσθη ὀρμητικῶς καὶ φωνὴ βραχνῆ ἠκούσθη ἐξωθεν λέγουσα.

Ἄνοιξατε ἢ σπούμε τὴν πόρτα.

Ποῖος εἶναι, εἶπεν ἡ κόρη διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

Ἄνοιξέτέ μας, καὶ δὲ σὰς πειράζουμε. Ἄνοιξε, γατὶ μᾶς κυνηγοῦνε οἱ Χριστιανοί.

Ἡ κόρη ἀπέσυρε τὸ μάνδαλον τῆς θύρας. Τρεῖς ἄνδρες ἄοπλοι εἰσῆλθον, ἐξορκίζοντες αὐτὴν καὶ τὴν γραίαν νὰ τοὺς κρύψωσιν ἀπὸ τοὺς καταδιώκοντας αὐτοὺς χριστιανούς, Χριστιανοί μαστε καὶ ἡμεῖς σὸ μυστικόν, εἶπεν ὁ νεώτερος τῶν τριῶν.

Ἡ κόρη μὲ τὸ ὄπλον πάντοτε ἀνὰ χεῖρας ἔκλεισε τὴν θύραν. Στρεφόμενη δὲ πρὸς τοὺς τρεῖς ἄνδρας εἶπεν. Νὰ σὰς κρύψωμε ποῦ; ριὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν καὶ μᾶς μαζήσας;

Ἄμάν, εἶπον καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ὁμοφώνως. Λυπηθῆτε τὰ παιδιὰ μας.

Κατεβῆτε ὅτ'ο κατόϊ, καὶ χωθήτε πίσω ἀπὸ τὰ βαρέλια. Μάνα, σήκωσε τὴν μπουκαπόρτα.

Ἡ γραίη τρέμουσα καὶ ὠρὰ ὡς σουδάριον, μὴ δυναμένη νὰ ἀρθρῶσῃ λέξιν ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μπουκα πόρτα ἦν τεμάχιον σανίδος ἀποτελοῦν μέρος τοῦ πατώματος. Τοῦτο ἀποχωριζόμενον ἄφηνε διάνοιγμα, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ εἰς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ δωματίου (ὀντὰ λεγομένου) πρὸς τὸ ὑπόγειον, τὸ ὅποιον ἦτο ἀθλιὸς τις λάκκος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον πῖθου πλήρεις κριθῆς, βα-

ρέλαι πλήρεις ἐλαίου καὶ οἴνου, ὄσπρια, ξηροὶ καρποὶ, ἐν γένει δὲ αἱ προμήθειαι τῶν πτωγῶν χωρικῶν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπήδησαν παραγῶχη ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ὑπόγειον, ἡ σάνις ἐτέθη εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐπ' αὐτῆς δὲ βαρεῖα λίθος, ἦν αἱ δύο γυναῖκες μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατόρθωσαν νὰ ἐκτοπίσωσιν ἐκ τῆς παρὰ τὴν ἐστίαν θέσεως, ἐν ᾗ ἐχρησίμευεν ὡς ὄδρα. Ἡ κόρη μετὰ τοῦτο ἀνέφωξε τὴν θύραν ἐξήτασε διὰ τοῦ βλέμματος πᾶσαν τοῦ ὄρους διεύθυνσιν, μὴ βλέπουσα δὲ οὐδένα εἰσῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Σκεφθεῖσα ὅμως ὀριμώτερον ὑπόπτουσαν ὅτι οἱ δῆθεν καταδιωκόμενοι ἦσαν ἴσως κατάσκοποι, τίς οἶδε πρὸς ποῖον σκοπόν, ζητήσαντες παρ' αὐτῆ ἄσυλον. Αἱ ὑπόνοιαι τῆς ἐπιστοποιήθησαν πάραυτα. Οἱ ἐν τῷ ὑπογείῳ ὑποθέτοντες ὅτι αἱ δύο γυναῖκες εἶχον ἀποκοιμηθῆ προσεπάθουν ν' ἀνεγείρωσι τὴν σανίδα καὶ ἐξέλθωσι τῆς κρύπτης των.

Ἡ κόρη χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀνοίγει τὴν θύραν, ἐξέρχεται ἀθροῦδως, ἀπομακρυνθεῖσα δὲ τοῦ οἰκίσκου βήματά τινα πυροβολεῖ δις καὶ τρίς εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπανεληθῶσα πάραυτα, προσποιεῖται ὅτι ἀφυπνίσθη, ἀνοίγει τὴν θύραν θορυβῶδως καὶ: μάνα, λέγει οἱ καπετάνιοι κατεβαίνουν. Τί νὰ κάμουμε! ἂν τοὺς πιάσουν θὰ μᾶς κάψουν ζωνταναῖς.

Οἱ ἐν τῇ κρύπτῃ καταλησθέντες ὑπὸ πανικοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των. Ἡ κόρη ἐξηκολούθησε πυροβολοῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, πραγμ' ὅπερ συνεκράτει τοὺς ἀθλίους ἐκείνους ἐν τῷ ὑπογείῳ.

(Ἄκολουθεῖ)